

Garip

İSRAİL SORUNU

SİYASİ SİYONİZM

İSRAİL SORUNU

SIYASİ SİYONİZM

Roger Garaudy

Çeviren: Cemal Aydın

Birinci Bölüm
TARİHÎ MASAL

TARİHÎ HAKLAR MASALI

“Bu toprak Yahudilerin tarihî yuvasıdır” diye resmen ilân ediyordu 1919’daki Cenevre Barış Konferansı’nda Dünya Siyonist Örgütü’nün Muhtırası.

14 Mayıs 1948 İsrail devletinin kuruluş bildirisi de, bu devletin “Yahudi halkının tabî ve tarihî hakkı gereği” Filistin’de kurulmuş olduğunu belirtiyordu.

Siyonist propagandada, bu “tarihî haklar” kavramı, toprak “vaadi” hakkına sık sık bağlanır. Filistin’de mülkiyet ve tahakküm hakkını İsrailoğullarına Tanrı gerçek bir “ilâhî hak” olarak veresiymiş.

Her neyse biz bu iki meseleyi ayrı ayrı ele alacağız. Bu ayrımı yapmamız çok kolay, zira Eski Ahit metinleri dışında böyle bir vaatten hiçbir iz yoktur. Ne Ortadoğu halklarının metinlerinde, ne arkeolojik kazılarda, ne de MÖ 10. yüzyıl öncesinin Eski Ahit hikâyelerinde böyle bir şeye rastlanır. Eski Ahit’in sahihliğini ispatlamaya canla başla sarılmış bir bilgin olan Rahip de Vaux (dö Vo) bile, Eski Ahit dışında hiçbir yerde “İbrânî Ulularına⁶¹, Mısır’da kalışa, Mısır’dan Çıkış’a, hatta Kenan ilinin fetihine hiçbir açık imanın olmadığını ve bu sessizliğin yeni

⁶¹ Özellikle Tekvin/Yaratılış kitabının beşinci bölümünde sayılan hayli uzun ömürlü ve oldukça fazla çocuk sahibi aile reisleri, çev.

metinler tarafından bozulmuş olmasınınca çok kuşkulu olduğunu⁶², herkes gibi, itiraf eder. O yüzden de Filistin toprağının “vaat edilmesi” konusu, sadece orada hak sahibi olduklarını söyleyen kimselerin ellerinden çıkan metinlerde görülür. Bir asırdan beridir Eski Ahit üzerinde yorumlar yapan başka yorumcular, çok daha radikal sonuçlar ortaya koymuşlardır. Bunlar Von Rad, Noth, Van Seters, Albert de Pury... gibi kimselerdir ki biz bunu daha ilerde “Vaat” konusundaki Eski Ahit masalını ele aldığımızda göreceğiz.

Eski Ahit’in “Tarihî” kısımlarını tenkitçi bir gözden geçirmeye tâbi tutmadan kabul etmekle yetinmezsek daha ilk bakışta şunu görürüz: Siyasî siyonizmin –bir Hıristiyan din dersinde devralınmış– “ayrıcılıkçı” tezinin iddia ettiği gibi Eski Ahit’in tarihin “merkezini” oluşturmakla hiçbir alâkası yoktur. Dolayısıyla da İbranîlerin tarihi, büyük Mezopotamya, Hitit veya Mısır imparatorluklarının tarihinden asla farklı bir tarih değildir.

On bin yıldan beri Filistin’de ne olup bittiği konusunda, oradaki insan varlığına şahitlik eden arkeoloji dışındayken, tarihî dönemle, yani yazılı belgelerin olduğu dönemle yetinilecek olursa, şematik olarak şunlar gözlemlenebilir:

– Eski bronz çağında, yani MÖ üç bin yılında, Kenan diyarında büyük bir şehir medeniyetinin varlığı –özellikle de 1976’da Ebla metinleri keşfedildikten sonra– ispatlanmıştır. Bu medeniyet Batı’nın Aramca ve bugün İbranice dediğimiz “Kenan dili” gibi Sâmi dilli halkları tarafından oluşturulmuştur;

– Sonrasında, göçebelerin istilâsıyla damgalı bir dönem (MÖ 2200-1900);

⁶² Rahip Roland de Vaux, *Eski İsrail Tarihi*, c. 1, s. 154, Gabalda Yayınları, 1971.

– Orta bronz çağı döneminde yeni bir şehirleşme (MÖ 1900-1550);

– Ve MÖ 16. yüzyıl ortasından itibaren Mısır hâkimiyeti: 18. Hanedanın Firavunları, Filistin’i bir “Mısır eyaleti” yaptılar.

Nil’den Fırat’a kadar uzanan “Verimli Hilâl”in merkezindeki bu bölge, en farklı insan gruplarının bir geçiş ve bir karışım yeridir. Yaylacılıkları sırasında Mezopotamya veya Mâverâ-i Ürdün’den gelen, yerleşik hayata geçme yolundaki göçebeler veya çobanlar, eski bronz çağında, ikinci bin yılın başından itibaren Kenan diyarına eriştiklerinde, Kenanlılar başta olmak üzere, oraları çok daha önceden iskân etmiş halklarla karşılaştılar. Hayli zaman önce bir şehir medeniyeti kurmuş olan o halklar, ikinci bin yılın sonunda, demiri ve yazıyı bulup kullanmaya başlayacaklardır.

Geleneksel Eski Ahit şemasının tersine “İbranîler”, Kenan’a göçebelerin nüfuzundan önce ayrı bir etnik grup oluşturmamışlardır. Onlar, büyük göçebe göçlerinin (Rahip de Vaux’ya göre Amoriler veya Ârâmîlerin) parçası olan farklı etnik gruplarla konfederasyon hâlinde bir araya gelmişlerdir.

O göçebeler arasından bazıları Kenan’da kaldı, diğerleri Mısır’a kadar yollarını devam ettirdiler.

Bu göçebeler (onlar arasında da “İbranîler” denilenler), Kenanlıların dillerini, yazılarını ve ibadetlerini alıp benimseyeceklerdir. Çoban Kralların (Hyksos) Mısır’ı istilâsının hemen ardından, MÖ 1400’e doğru yeni otlaklar aramak üzere Mısır’a gideceklerdir.

Çoban Krallar Mısır’dan kovulduklarında, muhtemelen onlarla birlikte gelip de onlar tarafından korunarak imtiyazlı bir statüden yararlananlar, “işbirlikçiler” olarak

görüldüler ve gitgide ağırlaşan çalışma şartlarına maruz bırakıldılar. Etnik bir grup değil de, “apiru” adı altında (Rahip Roland de Vaux’nun da belirttiği gibi, İbranî adı büyük ihtimalle bu kelimedenden türemiştir) Firavun’a muhalif bir zümreyi oluşturan bu marjinal isyankârlar Mısır’dan kaçtılar. O huysuz yabancı vatandaşların (ülkeden) bu “çıkış”ı, pek sık ve pek sıradan olsa gerek ki Mısır yıllıklarında bu “haber”in hiç adı edilmez, hatta bir sınır muhafızının tutanağında bile yer almaz (hâlbuki MÖ 19. yüzyıldan itibaren “sınır geçişleri” ile ilgili böyle tutanaklar tutulagelmıştır).

Eski Ahit’in dışında sahip olduğumuz tek “kaynaklar”, bir elin parmakları kadardır. Nitekim İsrail adının geçtiği en eski ifade, Firavun Merneptah’nın zaferlerini yücelten 1225’e doğru oturtulmuş bir dikilitaş üzerinde yer alır. Orada fazla ayrıntıya girilmeden Firavun’un “İsrail”i tarumar ettiği yazılır: “İsrail harap oldu, ırkı yok artık”. O metinde İsrail hakkında daha başka bir ifade bulunmaz⁶³.

Ayrıca Firavun 4. Amenofis (Akhenaton. 1375-1358) tarafından kurulmuş başşehir Amarna ve Tell’de 1887’den itibaren bulunan 400 kil tablet, bize Firavunun Filistin ve Suriye’nin kendisine bağlı yöneticileriyle mektuplaşmasını içeren arşivleri verir. Kenan şehir devletleri ve onların rakipleri hakkında enteresan haberler var, fakat onlarda İsrail’den hiçbir iz yok.

İsrailoğulları tarafından diğer halkların tarihlerinde bırakılmış bu anlamsız izlerden en azından şu ilk iki sonuç çıkar:

⁶³ “Henüz oluşmamış olan ‘on iki’ kabilelik bütün İsrail (oğulları) söz konusu olamaz; orada bahsedilen sınırlı bir grup olmalıdır.” Rahip de Vaux, *Eski İsrail Tarihi*, c. 1, s. 366.

Her şeyden önce, ilk işgalcinin hakkı gibi bir “tarihî hakkı” İsrailoğullarına tanımak imkânsızdır, çünkü Ârâmiler dalgası içinde kabileler Filistin’e geldiklerinde orada “yerlileri”, yani Kenanlıları, (kurmuş oldukları Halil şehri çevresinde) Hititleri, (Amman civarında) Ammonileri, Lût Gölü’nün doğusunda Moabileri, güneydoğuda Edomileri buldular. Onlarla aynı zamanda Ege denizinden Filistinler geldiler ve Karmel dağı ile çöl arasına yerleştiler. Şu hâlde bugün “Filistinliler” denilenler, sadece Araplardan gelmemektedir. MS 7. yüzyılda zaten az sayıda gelmiş ve yerli halkın büyük çoğunluğunu (buna İsrailoğulları da dâhil) Müslüman etmiş Araplar, yerli halkın içine karıştılar ve halka dillerini benimsettiler. 7. yüzyılda, Filistin’de Arapların görülüşü, etnik olmaktan ziyade bir kültür olayıdır. Filistinliler, (tarihî döneminin başından beri) en az beş bin yıldır orada yaşayan yerli Kenanlılar ile (ülkeye –Arapçada “Filistin” deniyor– adını veren) Filistinlerin soyundandır. Aynı zamanda da Babilliler, Hititler ve Mısırlılardan sonra ülkeyi ardı ardına işgal edip yöneten Persler, Grekler, Romalılar, Araplar ve Türklerden kalmadırlar.

“İlk yerleşenler”, tarihin ilk çağlarından beri bu ülkede ikamet eden işte bu “Filistinliler”dir.

Filistin’in bu tarihinden kaynaklanan ikinci tespit de şudur: İbraniler (“apiru”lar), MÖ 13. yüzyılda Mısır’dan gelip Filistin’e gerek sızma, gerekse fetih (Eski Ahit’te anlatılanları ele aldığımızda bu konuya tekrar döneceğiz) yoluyla Filistin’e yerleştiklerinde, onlar da olsa olsa diğer istilâcılar (Babilliler, Hititler, Mısırlılar, Persler, Grekler, Romalılar, Araplar, Türkler, İngilizler) gibi istilâcıdırlar.

Ancak MÖ 13. yüzyıla doğru Kenan’a yerleşmelerinden sonradır ki çeşitli etnik kabilelerin bir konfederas-

yonu hâlinde oluşmuş bir İsrail halkından söz edilebilir ve ancak o tarihten sonraki dış veya iç kaynaklara başvurulabilir. Ne var ki o kaynaklar konusunda da, birincisi, evvelce de dediğimiz gibi, önceki tarih hakkında Eski Ahit dışında hiçbir belge yoktur⁶⁴, ikincisi de, Kral Süleyman'ın hükümdarlığından önce (MÖ 10. yüzyıl) hiçbir Eski Ahit metni yazılmış değildir ve ilk yazma girişimleri (monarşik sistemin yüceltilmesi veya eleştirisi, toprak sahipliğinin ve toprak fethinin meşrulaştırılması, vb.) dönemin siyasî meselelerinin ilhamıyla sözlü geleneklerden hareketle başlatılmıştır. O yazıya geçirme işlemleri de, İskandinav destanları, Homeros'un şiirleri, Kral Arthur efsaneleri, Afrikalı "saz şairleri"nin kahramanlarla ilgili soy ağaçları veya Arap anlatıcıların hikâyeleri nasıl kaydedilmişse öyle yapılmıştır. Meselâ Arap anlatıcıların anlattıklarıyla ilgili olarak Rahip de Vaux (age, s. 176) şöyle der: "Bunlar, bir yerin veya kabilenin bir kolunun ismi ya da bir atanın lakabını açıklayan kökenlerle ilgili bilgiler veya halk hikâyeleridir. Anlatılan olaylar, kabilenin bir araziye kullanma veya bir imtiyazdan yararlanma hakkını ortaya koyarlar. Anlatıcının mensup olduğu kol önemli bir rol oynar."

Eski Ahit metinlerinden (çünkü elimizde başka hiçbir metin yok) çıkan netice şudur: MÖ bin yılına doğru Yehuda kabilesinden çıkmış bir çete reisi (bizim 16. yüzyılımızda buna "paralı asker komutanı" denecektir), paralı askerlerden oluşan Filistinler ve Giritlilerin başına geçer ve dönemin "iki büyük devleti", yani Babilliler ile Mısırlılar arasındaki güç dengesinden ustaca yararlanarak bir

⁶⁴ En mânidar örnekle yetinecek olursak: Kral Davud'un adı ve yapıp ettikleri bile Eski Ahit'in dışındaki hiçbir kaynakta ne metin, ne de arkeolojik bir iz olarak yer alır.

krallık kurmayı başarır. Giritli ve Filistinlerden oluşan şahsî korumalarıyla birlikte, eski sâkinleri Yevusluların yaşamaya devam ettikleri Kudüs'e yerleşir. Bu çete reisinin adı, ordusunun üçte birinin komutasını İttai de Gath adındaki bir Filistin'e emanet eden ve Mâverâ-i Ürdün'de Absalom isyanı boyunca Amoniler hükümdarı Şobi'den erzak alan Kral Davud'tur. Kral Davud hiçbir şekilde Kenan'ı "Yahudileştirme"ye çalışmaz, tam aksine farklı din ve kökenden halkları içinde toplayan çok uluslu bir devlet kurar. Onun atası Moabi idi ve zorda kaldığında akrabalarını Moab kralının himayesine bırakıyordu.

Hitit bir kadından Süleyman adlı bir oğlu oldu. Süleyman onun yerine tahta geçti ve çok uluslu niteliğe sahip bu devleti hem ayakta tuttu, hem de genişletti⁶⁵.

Kral Süleyman öldükten sonra Kral Davud'un krallığı, kuzeyde İsrail ve güneyde Yehuda olmak üzere ikiye bölünür. MÖ 721'de Asurlular İsrail'i istilâ ederler; 587'de de Yehuda Babilliler tarafından alınır. Halkın önde gelenleri sürgüne gönderilir. Pers kralı Kiros Babil'i zapt ettiğinde, sürgünlerin yurtlarına dönmesine izin verir (pek çoğu Babil'de kalmayı tercih eder). Bunun üzerine İbranîler sırayla Perslerin, Greklerin, Romalıların hâkimiyeti altında yaşarlar. Makabelerin MÖ ikinci yüzyılda işgalciye, yani İskenderiye'deki Seleukoslu bir yönetici olan Antiokus

⁶⁵ Şu çok dikkat çekici noktayı hatırlatmakta yarar var: Şimdiki İsrail devletinin temel kanunları gereği, İsrail'de sadece Yahudi bir anneden doğan veya Musevilik dinine giren kimse Yahudi kabul edildiğine göre, Kral Süleyman Yahudi kabul edilmeyecek ve "ülkeye dönüş kanunu"ndan yararlanamayacaktır! Zira birincisi, annesi Yahudi değil, Hitit'tir, ikincisi de dini bütün hiçbir haham; Mısırlı, Edomili, Moabili, Surlu, vb. cariyelerinin ilâhları için Kudüs'te mabetler yaptıran bir adamın (Kral Süleyman'ın) Yahudiliğe girme hakkını kabul etmeye yetkili değildir! Kenanlı bir anneden doğan Saul (Tâlût) ve (ileride göreceğimiz gibi) büyük ninesi Rut, Moabi olan Kral Davud için de aynı durum söz konusudur!

Epifan'a karşı isyanlarına kadar bu durum sürer. Yirmi yıllık bir mücadelenin ardından Makabeler, MÖ 63'e kadar süren ve sonunda iç çatışmalar yüzünden yıkılan "Asmoniler" denilen bir hanedan oluştururlar. Derken Pompeius Filistin'i ele geçirir. Burası Hirodes'le Roma'ya bağlı bir monarşi, ardından da Roma İmparatorluğu'nun eyaleti olur. MS 70 ve 132 yıllarında, Romalı işgalciye karşı yapılan iki başkaldırı başarısız olur. 132 yılındaki Bar Kokhba isyanının bastırılmasının ardından mabet yıkılır. Yahudi halkı bütün Akdeniz sahilleri boyunca dağıtılır. İsrail topluluğu Filistin'deki varlığını kaybeder.

*

* *

1170'te Kudüs'ü ziyaret eden Toledolu Yahudi hacı Benjamin, Filistin'in tamamında sadece 1440 Yahudi bulur. 1257'de Nahum Gerondi, Kudüs'te topu topu iki Yahudi ailesiyle karşılaşır.

Bu arada Haçlılar 1099'da Kudüs'ü aldıklarında, Yahudileri sinagoglarında yaktılsa da, Selâhaddin-i Eyyûbî 1187'de Kudüs'ü geri aldığına, Yahudilerin bu şehre dönmelerine müsaade eder.

Yahudiler Filistin'e, "ata yurdu"na duydukları bir özlemden dolayı değil, ancak maruz kaldıkları ağır zulümler sebebiyle geri dönmüşlerdir. Nitekim 15. yüzyılda bu dönüşü önce İspanya Yahudileri yaptı. Onlar Endülüs'te Araplarla sekiz asır birlikte yaşarken böyle bir göç etme ihtiyacını hiç hissetmemişlerdi. Fakat Engizisyon'un ve "Koyu Katolik Krallar"ın hoşgörüsüzlüğünden kaçmak zorunda kaldılar. Hem zaten İspanya'dan kaçanların çok az bir kısmı Filistin'e geldi. Ezici çoğunluğu Fransa, Hollanda, İtalya, Mısır, Kıbrıs veya Balkanlar'a (Osmanlı'ya) sığındı. 1845'te Filistin'deki 350 bin nüfusun yalnızca

12 bini, 1880'de de 500 binin 25 bini Yahudi idi. 1882'de Rusya'da yapılan zulümler yeni bir göç dalgası ortaya çıkardı ve onu Polonya ve Romanya Yahudilerinin dalgaları takip etti.

Theodore Herzl'in 1896'da çıkan *Yahudi Devleti* kitabından itibaren harekete geçirilen siyasî siyonizm akımının yeni gerekçelerini anlamak için şu "tarihî haklar" meselesini ele almamız gerekiyor.

İbranîler ilk "yerleşenler" olmak şöyle dursun, onlar sadece diğer pek çoklarıyla birlikte, "Verimli Hilâl" içindeki halkların o kaynaşmasının bir parçasıydılar. O uzun tarih içinde hiçbir şekilde özel ve ayrıcalıklı bir talepte bulunma hakları yoktur. Siyasî siyonizm, okul kitaplarında da, dış propagandada da olayları sistematik bir şekilde çarpıtma ve ters yüz etme yoluna gidiyor. Bu maksatla da Filistin tarihinin önemli olayları arasında, İbranîlerin nadiren bir rol oynadıkları sadece şu dönemleri dikkate alıyorlar:

– MÖ 13. yüzyılda Yeşu zamanındaki (Eski Ahit metinlerine göre bu 10. yüzyıldır) kabileler tarafından Kanan diyarının işgali. Daha sonra belli siyasî hedefler gözetilerek 6. yüzyıl Yahudi ilâhiyatçıları tarafından tarih yeniden yazılırken, o diyara bu giriş (ileride siyonizmin tarihî mitolojisini tamamlayan dinî mitolojisini ele alırken göreceğimiz gibi), zaten bir "kutsal savaş" ve soykırımcı bir işgale dönüştürülmüştür;

– Kral Davud ve Süleyman'ın hükümlerlerinin yetmiş üç senesi;

– Babil sürgünü ve dönüş;

– Son olarak da, 70 ve 132 yıllarında Romalılara karşı yapılan isyanlar.

MÖ 3. bin yılından İbranîlerin gelişine kadar iki bin yıl boyunca sanki bu topraklarda hiçbir şey olmamış gibi,

tarihin bütün geri kalan kısmı siliniyor! Onunla da kalınmıyor, 132'deki Bar Kokhba isyanından İsrail devletinin kurulduğu 1948'e kadar olan yaklaşık iki bin yıllık bir süre de silinip atılıyor!

Böylece beş bin yıllık bir tarihteki (diğer nice göçler arasında yalnız İbranîlerin göçü, niceleri arasında yalnız Davud'un krallığı veya nice isyanlar arasında tek Makabeler ya da Bar Kokhba isyanları gibi) sadece birkaç olay kasten hatırlatılarak tarihin ilk masalı (miti) ortaya çıkarılıyor.

İsrail devletinin okullarında okutulan Filistin tarihi tam bir kalpazanlık eseridir. Ne var ki Katolik din bilgisinde veya Protestan "Pazar Okulu"nda öğretilen "kutsal tarih" de, sırf Eski Ahit metinlerinin bir okumasıyla yetinildiği ve Eski Doğu'nun gerçek tarihine hiç başvurulmadığı için, istemeden de olsa, siyasî siyonizmin propagandasına âlet oluyor ve o dersler dünyadaki milyonlarca Hristiyanı bir masalı kabul etmeye yönlendiriyor, hem Filistin halkı, hem de dünya barışı için öldürücü nitelikteki bir mitolojiyi gerçek olarak görmeye hazırlıyor. Çünkü siyasî siyonizm açısından bu mitoloji, toprak taleplerini, ilhakları ve saldırıları haklı göstermeye ve meşrulaştırmaya yarıyor.

Siyonistler bu ilk yutturmacayı, diğer şu iki tarihî masalla tamamlayıp pekiştiriyorlar:

1. Siyonistler Filistin'i, az yukarıda belirttiğimiz gibi, (İbranîlerin orada buldukları dönemler dışında) tarihî çöle çevirdikten sonra, bir de orasını, İsrail Zangwill'in şu tabirine göre "Topraksız bir halk için, halksız bir toprak"⁶⁶ diyerek coğrafi çöle dönüştürüyorlar.

2. Siyonizm, Filistin toprağının tarihî devamlılığını tahrip ettikten sonra, (tıpkı antisemitler gibi) uydurma

⁶⁶ İsrail Zangwill, Filistin'e Dönüş, *New Liberal Review*, s. 627 (Aralık 1901).

soy ağaçları ve asimilasyonu reddetme yoluyla “Yahudi halkı”nın ırkî ve ırkçı bir devamlılığını ortaya atıyorlar. Bunu da “ataların” toprağına “dönüşü” haklı göstermek için yapıyorlar. O yüzden de şimdiki “Yahudiler”i Eski Ahit dönemlerinin İsraililerinin torunları ve onların tabii mirasçılarımış gibi gösteriyor ve böylece sonunda dünyadaki bütün “Yahudi” topluluklarının güya binlerce yıldır süren ve hep devam ede gelen arzularını gerçekleştirmek istiyorlar.

şimdi bu iki tarihî masalı (miti) enine boyuna ele alıp inceleyelim.

1. “Çöl” Masalı

Siyasî siyonizm, Theodore Herzl’in *Yahudi Devleti* (1896) hakkındaki kitabından itibaren açık bir şekilde ortaya konulduğu zaman, Filistin’de bir halkın varlığı hiç dikkate alınmamıştır. Filistin halkının varlığından, ne Herzl’in kitabında tek kelimeyle söz edilir, ne de dünya siyonist hareketinin toplantılarında. O halkın yokluğu siyonizmin temel ön kabullerinden biridir ve bu ön kabul, daha sonraki bütün cinayetlerin kökenini oluşturur. Madam Golda Meir 15 Haziran 1969’da *Sunday Times* gazetesine verdiği demeçte şöyle der: “Filistinliler yok. Filistin’de kendisini bir Filistin halkı olarak gören bir halk varmış da, biz onları kapı dışarı edip ülkelerine el koymuşuz gibi bir durum söz konusu değil. Onlar zaten yoklar.”

Onlar yoksa ve öyleyken direniyorlarsa, bu “yoklar-varlar”, tıpkı Amerika kıtasının yerli halkına Amerika’ya göç edenlerin daha önce yaptıkları gibi, bunlar da ya kovulup atılmalı veya katliama tâbi tutulmalı.

Einstein, (o sıralar Dünya Siyonist Örgütü'nün liderlerinden biri olan) Weizmann'a "Filistin Yahudilere verilirse, Araplar ne olacak?" diye sorduğunda Weizmann şu cevabı verdi: "Hangi Araplar? Sayıları o kadar az ki! / *They hardly of any consequence*)."67

İsrail devletinin ilk Milli Eğitim Bakanı ve İsrail devletinin kurucusu David Ben Gurion'un dostu Profesör Ben-zion Dinur, 1954'te, Dünya Siyonist Örgütü tarafından neşredilen *Haganah'ın Tarihi*'ne yazdığı girişte şöyle der: "Bizim ülkemizde sadece Yahudilere yer var. Biz Araplara, 'Çekip gidin!' diyeceğiz. Söz dinlemeyip direnirlerse, biz onları zorla itip atacağız." Yahudi Ajansı'nda eski Yerleşim Birimi Müdürü Jozef Weitz, Haziran 1967 Savaşı ertesinde şunu yazar: "Söz aramızda, bu ülkede iki halka yer olmadığı açık ve nettir. Tek çözüm, en azından Arab'ın bulunmayacağı (Ürdün'ün batısında) Batı İsrail ile birlikte bir İsrail diyarının olmasıdır. Arapları başka yerlere, komşu ülkelere nakletmekten başka çıkar yol da yoktur."68

Hâlbuki hakikat bambaşkadır: Balfour Bildirisi'nden (1917) sonra, siyasî siyonizm ve "dönüş" propagandasından yirmi yıl sonra, Rusya, Polonya ve Romanya baskı ve kıyımlarından kaçanların ilk göç dalgalarından sonra, 31 Aralık 1922'de İngilizler tarafından yapılan sayımda Filistin'de 757 bin kişi vardı. Bu nüfusun 663 bini Arap (590 bini Müslüman Arap, 73 bini Hıristiyan Arap) ve 83 bini Yahudi (yani nüfusun yüzde 88'i Arap, yüzde 11'i Yahudi) idi. Yeri gelmişken şunu da hatırlatalım ki o sözde "çöl", hububat ve narenciye ihracatçısıydı.

67 Zikreden Alfred Lilenthal, *Siyonist Bağlantı/ The Zionist Connection*, (Middle East Perspective, New York 1978, s. 341).

68 Zikreden Noam Chomsky, *İsraili Yahudiler ve Filistinli Araplar*, s. 9, Holy Cross Quaterly. Yaz 1972.

Daha 1891’de, bir ilk dönem siyonisti olan (Ahad Ha’am takma adıyla “*Halktan Biri*”ni yazan) Asher Ginsberg, Filistin’i ziyaret ettiğinde şu tanıklıkta bulunur: “Dışarıda biz İsrail Diyarı’nın bugün için neredeyse çöl, ekilip biçilmeyen bir çöl olduğuna ve toprak edinmek isteyen kimsenin buraya gelip gönlünün dilediğince arazi sahibi olabileceğine inanmaya alıştık. Fakat gerçekte durum hiç de öyle değil. Ülkenin bütün sahasında ekili olmayan arazi bulmak zor. Ekili olmayan tek alanlar, kumluklar ile zahmetli bir emek ve uzun bir temizleme ve ıslah çalışmasından sonra sadece meyve ağaçlarının bittiği taşlık dağlardır.”⁶⁹

Gerçekten de Siyonistlerden önce “bedeviler” (aslında çiftçiler) senede 30 bin ton buğday ihraç ediyorlardı. Meyve bahçeleri 1921’den 1942’ye üç kat arttı. Portakal ve diğer narenciye bahçeleri 1922’den 1947’ye yedi kat genişledi. Sebze üretimi 1922 ile 1938 arasında on kat büyüdü.

Yalnızca narenciye örneğini vermekle yetinecek olursak, Temmuz 1937’de, sömürgelerden sorumlu devlet bakanı tarafından Britanya Parlamentosu’na sunulan Peel Raporu, Filistin’deki portakal bahçelerinin hızlı ilerleyişini temel alarak, gelecek on yılda dünya tüketiminin ulaşacağı otuz milyon kasa kışlık portakalın üretici ve ihraççıların şöyle olacağını tahmin ediyordu:

Filistin: 15 milyon

ABD: 7 milyon

İspanya: 5 milyon

Diğer ülkeler (Kıbrıs, Mısır, Cezayir, vb...): 3 milyon.

Bu “tahmin” ve onu destekleyen veriler “Peel Raporu”nda bulunmaktadır, bölüm 8, paragraf 19, s. 214.

⁶⁹ Ahad Ha’am, *Bütün Eserleri*, (İbranice) 8. baskı, s. 23, Tel-Aviv, Devir Yayınları. The Hebrew Publishing, Kudüs.

Son elli yıl içinde dünyanın bütün ülkelerindeki tarımın gelişimi ve bu ülkenin (İsrail devletinin finansmanı konusunda gözler önüne sereceğimiz gibi) dışarıdan aldığı olağanüstü mâlî “yardım” da dikkate alındığında, bu sahada, en ufak da olsa bir “İsrail mucizesi”nin söz konusu olmadığı açık ve net ortaya çıkar.

Demek ki tarihî ve coğrafi “boş” masalı, ileriki sayfalarda enine boyuna gözler önüne sereceğimiz gibi, halkı toptan kovmaları, mallarına el koymaları ve baskıları “haklı göstermek” için İsrail’in siyonist politikasının temel ön kabulü (postulatu) olacaktır.

2. Irk Masalı

Siyonizmin ikinci tarihî dayanağı olan masal, ırkın devamlılığı ve geri dönüşe sürekli özlem masalıdır.

Hayalî, uydurma bir soyağacına göre bugün dünyanın bütün Yahudileri, tek bir ırktan gelmez. Bu ırk, İbrahim Peygamber ve onun önde gelen halefleriyle birlikte, Tanrı'nın emriyle, Kenan'ın “vaat edilmiş” toprağına toplu hâlde gelmiş, ardından Mısır'a göç etmiş, sonra 13. yüzyılla doğru Musa Peygamber tarafından yönetilen mucizevî Çıkış sayesinde, her zaman olduğu gibi Tanrı'sının yardımıyla, kölelikten kurtulmuştur. Daha sonra Yeşu'nun yönetimi altında “vaat edilen toprağı” fethetmiş, orada yine Tanrı'nın buyruğıyla, yerli halkların kökünü kazımış, nihayet Kralı Davud ile birlikte bir imparatorluk kurmuş, sonrasında da yenilmiş ve sürgün edilmiştir.

Pers İmparatoru Kiros 539'da sürgünlerin geri dönmelerine izin verdiğinde, Perslerin Sarayının güvenilir iki adamı olan Hahambaşı Nehemya ile ilâhiyatçı Ezra, ırkın ve dinin saflığını korumak ve Yahudilerin aralarında yaşa-

dıkları topluluklar içinde eriyip gitmemeleri için, Yahudi olmayan kadınlarla evlenmeyi yasaklayan katı kanunlar çıkarır, Musa Peygamber'e indirilmiş eski şeriatı titizce düzenler ve dediği dedik bir din adamları iktidarı kurarlar.

İrk ayrımcılığı kanunları son derece keskindir: “Çevredekilerden ve yabancı karılardan ayrılın!” (Ezra, 10/11). Boşanmalar üç ay içinde gerçekleşir: “İlk ayın ilk günü yabancı kadınlarla evlenmiş bütün erkeklerin durumunu incelemeyi bitirdiler” (10/17). Nehemya'da (13/3) açıkça belirtilir: “İnsanlar bu kanunu duyunca, kanı karışık her adamdan ayrıldılar.” Nehemya ilâve eder: “Ve o günlerde Aşdodlu ve Ammonî ve Moablı karılar almış olan Yahudiler gördüm ve çocuklarının yarısı Aşdod diliyle konuşuyor ve Yahudi dilini bilmiyorlardı, ancak bu ve şu kavmin diline göre konuşuyorlardı. Ve onlarla çekiştim ve onlara lanet ettim ve bazılarını dövdüm ve saçlarını yoldum. Sonra Tanrı adına şu konuda yemin ettirdim: Kızlarınızı onların oğullarına vermeyin ve oğullarınıza ve kendinize onların kızlarını almayın!” (Nehemya, 13/23-25). “Halkı bütün yabancılarından arındırdım. Kâhinlerle Levililere görevlerini tek tek bildirdim.” (Nehemya, 13/30).

Böylece, prensip olarak, her türlü dış katkıdan korunan Yahudilik, başhahamların vesayeti altında devam edecektir.

Yahudi tarihinin bu “resmî” versiyonunda, çağdaş siyonizm tarafından Eski Ahit'in seçmeci, masalcı (mitlere dayalı) ve kabileci okunuşunu analiz ederken göreceğimiz ki, bu süslü ve savunmalı efsane, belli siyasî emellerin hizmetinde, en büyük paya sahiptir.

Bu tarih anlayışı “diaspora”da (yani çeşitli milletler içine dağılmış Yahudilerde) devam ediyor. Oralarda, siyo-